

[Skatteministeren]

ne efter kildeskatteloven om indeholdelse og indbetaling af A-skat. Indgås en lønaftale, bliver den medarbejdende ægtefælle A-skatteyder, og lønmodtagerægtefællen har i skattemæssig henseende helt de samme rettigheder som andre lønmodtagere. Det betyder altså, at en lønaftale på socialområdet bevirker, at ægtefællen lettere kan få tilkendt førtidspension, del pension og dagpenge ved sygdom eller fødsel.

Der er altså tale om et forslag, som selvfølgelig har nogle i visse situationer positive økonomiske virkninger for de medarbejdende ægtefæller. Men det væsentligste formål med forslaget er i virkeligheden at skabe denne højere grad af ligestilling mellem de medarbejdende ægtefæller og udearbejdende lønmodtagere. Dette forslag er samtidig udtryk for en anerkendelse af den meget nødvendige og værdifulde indsats, som de medarbejdende ægtefæller udfører i vore mange mindre, selvstændige virksomheder her i landet.

Bjørn Poulsen (SF):

En af de virkninger af forslaget, som jeg har haft lidt svært ved at fastslå er en kendsgerning, er, om man kan gå ind og ud af disse lønaftaler, som man har lyst, eller om udgangspunktet er, at en lønaftale f.eks. skal følge skatteåret. Som jeg læser teksten og bemærkningerne, synes jeg, der lægges op til, at man faktisk kan bytte disse aftaler op til flere gange om året, og det synes jeg ikke ville være rimeligt. Jeg mener altså ikke, at klarheden er stor nok, hvad dette angår.

Pia Gjellerup (S):

Denne sag er blevet en diskussion om nogle principper og en bedømmelse af, hvordan verden er.

Lovforslagets indhold er, at man kan lønne hinanden efter fortjeneste, og det er udtrykt ved, at man kan lønne en ægtefælle med et vederlag, som stemmer overens med arbejdsindsatsen, og at man kan lønne en ægtefælle, hvis det er udtryk for, at der er et reelt arbejdsindhold i det arbejde, der bliver gjort. Hvis disse to principielle, vigtige betingelser er opfyldt og det kan kontrolleres, at de bliver opfyldt, så er forslaget glimrende; så indeholder det alle de fine ting, der også er blevet nævnt heroppefra som begrundelse for at gennemføre forslaget.

Det var principperne. Men verden ser jo anderledes ud, og det ved især vi, der har med skattesystemet at gøre. Det er ikke nødvendigvis sådan, at befolkningen følger de regler, vi laver herinde, efter den ånd, de er vedtaget i. Derfor har jeg spurgt – og bemærket, at ingen har svaret på det – hvordan man dog vil kontrollere, at de to ideelle betingelser opfyldes.

Normalt er det jo sådan, at de to betingelser i arbejdsforhold opfyldes ved, at arbejdsgiver og arbejdstagere har modstående interesser. Arbejdsgiveren vil have, at medarbejderen arbejder så meget som muligt til en så lille løn som muligt – lidt firkantet skåret ud – og medarbejderen vil arbejde så lidt som muligt for en så stor løn som muligt – igen meget firkantet. Men det er principielt set udtryk for to modstående interesser, og det medfører, at der aftales en løn, der står i et reelt forhold til den arbejdsindsats, der ydes.

Det er heller ikke sådan, at en arbejdsgiver antager folk, bare fordi han synes, det er morsomt at have nogen ansat. En arbejdsgiver vil kun ansætte mennesker i virksomheden, hvis der er et reelt arbejde, der skal udføres. Derfor behøver vi ikke i andre forhold overhovedet at fremsætte disse betingelser, for vi ved, de bliver opfyldt, bare fordi interesserne står over for hinanden og afvejer hinanden.

Vi kan se, at Folketinget i øvrigt ikke på nogen måde tror, at alt vil foregå ideelt efter de regler, vi laver, blot fordi vi laver nogle gode, principielle regler og vedtager dem i en fornøftig, fremadrettet ånd herinde i huset.

Jeg vil blot minde om et område, som har været diskuteret ganske intenst de senere dage, nemlig dagpengeområdet, som er bebyrdet med skemaer, blanketter, kontroller og stemplinger i én uendelighed for at kontrollere, at det, der bliver sagt, nu også er rigtigt.

Enten lukker man øjnene for, at der overhovedet ikke er mulighed for at kontrollere dette her, eller også må man igangsætte et ganske overordentlig voldsomt kontrolapparat, og jeg synes, at den afvejning, der ligger i de nugældende regler, faktisk virker sådan, at man ikke har grund til at tro, at der kan finde skattetænkning sted inden for det område.

Til fru Elisabeth Arnold vil jeg gerne sige, at jeg kommer frem til beløbet på det trecifrede milliontal ved at se på, hvor mange ægtefæller der i dag er ansat som medhjælpende ægtefæl-